

בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תלה"מ 18-06-57623

תיק חיצוני:

בפני	כב' השופטת בכירה רות אטדגי-פריאנטה
התובעת	ע' באמצעות ב"כ עו"ד ענת קרמר
	נגד
הנתבע	נ' באמצעות ב"כ עו"ד טליק גואלי

פסק דין

תביעת אם להעתקת מקום מגורי הקטין למרכז הארץ, מרחק של עד שעה נסיעה מהעיר XXX.

רקע והשתלשלות האירועים:

1. הצדדים הכירו בחודש יוני 2016 דרך אפליקציית היכרות שמטרתה הבאת ילד לעולם.
2. ביום 17.11.16 חתמו הצדדים על הסכם טרום הורות, אותו ביקשו לאשר בבימ"ש זה במסגרת תמ"ש 57452-11-16. שעה שהקטין טרם נולד, לא מצאתי ליתן תוקף של פסק דין בהתאם להוראות חוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות ו/או בהתאם לחוק לתיקון דיני משפחה (מזונות). לפיכך הוריתי על מחיקת הבקשה.
3. ביום XX.XX.17 נולד הקטין המשותף (להלן: "י").
4. ביום 26.06.17 חתמו הצדדים על הסכם הורות נוסף לו ניתן תוקף של פסק דין ביום 09.07.17 במסגרת תמ"ש 11578-06-17 (להלן: "הסכם ההורות").

5. במועד בו הכירו הצדדים ניהלה ע' (תיקרא להלן: "האם"/"ע") מערכת יחסים ארוכת שנים עם בת זוג (תיקרא להלן: "ש") עמה התגוררה בדירה משותפת בXXX יחד עם בתה של ש' ("לירן") אשר נולדה ביום 14.XX.XX על פי הסכם הורות משותפת עם אחר, שייקרא להלן: "ר").
6. ר' מנהל מערכים יחסים נפרדת עם חברו לחיים עמו הוא מתגורר במרכז הארץ (כפר סבא או נתניה).
7. בין ר' לבין ש' נחתם הסכם הורות משותפת, לו ניתן תוקף של פסק דין בבית משפט לענייני משפחה בפתח תקווה ביום 14.02.03, לפיו הוסכם כי הצדדים יתגוררו בYYY, במרחק שלא יעלה על 25 ק"מ זה מזה, אלא בהתקיים ארוע מסויים בו תידרש נוכחותה הבלתי מסוייגת של האם בבית הוריה בXXX.
8. בחודש פברואר 2015 עברה ש' להתגורר בXXX. בעקבות מעברה, עתרה ש' לביטול הסכם ההורות שנחתם עם נ' ומנגד עתר ר' לאכוף הישארותה של האם בYYY במסגרת פקודת ביזיון, בטענה להפרת ההסכם.
9. לאחר הליך הוכחות שהתקיים במסגרת התובענות ההדדיות, קבע ביהמ"ש (כב' השופט בנימין יזרעאלי) כי לא התקיים החריג שבסעיף המתיר מעבר ועל כן הורה לש' לעבור להתגורר בYYY ברדיוס של 25 ק"מ ממקום מגורי האב תוך חיובה בסנקציה בסך של 500 ₪ לשבוע בגין הפרת ההוראה. (פסק דין מיום 17.09.27 בתמ"ש 4905-09-15).
- (להלן: "פסק הדין של ביהמ"ש בפ"ת").
10. על פס"ד זה הוגש בחודש אוקטובר 2017 ערעור לבימ"ש המחוזי (עמ"ש 30620-10-17). בדיון שהתקיים ביום 18.05.30 בנוכחות הצדדים ובנוכחות ע', הודיעו כולם כי הגיעו להסכמה לפיה הצדדים יגיעו להסדר ביניהם, בהתחשב בקביעה שתינתן על ידי ביהמ"ש לענייני משפחה בXXX, כאשר כוונת הצדדים היא להתגורר בת"א, ראשל"צ או באר-יעקב ותוך הצהרה כי ר' מכיר בכך ש"הפרידה בין ש' לע"י אינה לטובת שני הקטינים ומנגד ש' מכירה בכך ש"המעבר למרכז הארץ אף הוא לטובת הקטינים".

הוסכם כי עד שיוגש הסדר בין ע' לנ', יוותר המצב הקיים על כנו.
(להלן: "**פסה"ד בערעור**").
להסכמה זו ניתן בו ביום תוקף של פסק.

11. יצוין כי בפרוטוקול הדיון עובר למתן פסק הדין, צוין מפי ש' כי הוסכם שתוגש בקשה להעתקת מקום מגורים כנגד נ' בבית משפט לענייני משפחה בXXX, וכי בהסכם שנחתם בין השניים דובר על מרחק של 60 דקות נסיעה מXXX.

ההליכים שבפני:

12. התביעה נפתחה בבקשה שהוכתרה כ- "**בקשה בהולה לאישור בית משפט להעתקת מגורי הקטין**", אשר הוגשה על ידי ע' ביום 25.06.18.

הבקשה נומקה בהידרדרות במצבה הרפואי של אמה של ע', אשר טיפלה עד אותה עד באביה הנכה – הסיעודי, ובצורך במעבר למרכז לצורך סיוע להוריה המתגוררים במרכז.

עוד נטען בבקשה כי המעבר נחוץ אף לצורך קידומה בעבודתה כמהנדסת בתחום ההייטק, שעה שבדרום מגוון האפשרויות לקידום הנו מצומצם, וכן לצורך מציאת עבודה גם עבור בת זוגה ש', העוסקת אף היא בתחום ההייטק, בהעדר הצעות בדרום ובהינתן כי יקשו עליה הנסיעות למרכז עקב תאונת דרכים קשה שעברה.

13. כתב התביעה הוגש ביום 08.07.18.

14. בתגובתו מיום 23.07.18 פירט נ' (ייקרא להלן: "**האב**" / "**נ**") את ההשתלשלות העניינים בתביעה שבין ש' לאבי בתה, כפי שפורטה לעיל.

15. הבקשה הזמנית נשמעה בדיון שנקבע ליום 27.08.18 ובסופו הוסכם כי הבקשה תמחק בכפוף להסכמת נ' לשמור על הקטין בעת ביקורי ע' את אמה.
כן הוסכם כי הצדדים ימצו הליכי גישור באמצעות באות כוחם, וככל שלא יעלה בידם להגיע להסכמות – ימונה מומחה מטעם בית המשפט לבחינת שאלת המעבר.

16. למרבה הצער, הליכי הגישור לא צלחו ובהתאם להסכמת הצדדים מונה מומחה על ידי בית המשפט לבחינת טובתו של הקטין בשאלת המעבר ויכולתו של הקטין לעשות את המעבר.
- חוות הדעת של המומחה הוגשה ביום 26.11.19 ובה המליץ שלא להתיר העתקת מגורי הקטין, ככל שלא יתגוררו הוריו במגורים סמוכים.
17. מאוחר יותר, ביום 08.04.19, הוגש גם תסקיר עו"ס לסדרי דין אשר סברה כי לא ניתן להתעלם מקיום התא המשפחתי הנוסף הכולל גם את הקטין נשוא התביעה, ולצורך שלו בהמשך קיום קשר רציף עם כל הנפשות הפועלות כתא משפחתי אחד משמעותי ולפיכך, המליצה להפנות את הצדדים להליך גישור משפחתי.
18. בדיון נוסף שהתקיים ביום 23.10.19 הסכימו הצדדים לפנות למגשר חיצוני.
- למרבה הצער אף ניסיון זה לא צלח (ראה הודעת הצדדים מיום 02.01.20), ולפיכך נקבעה התובענה להוכחות.
19. בין לבין נדרשתי למתן החלטות בעניין רישומו של הקטין לגן בסמוך למקום מגורי האם (בקשה מספר 22) ולעניין העברת דרכונו של הקטין לידי האם בהתאם להסכם ההורות (תמ"ש 23618-05-19).

טענות האם בתמציתן:

20. הסכם ההורות אשר נחתם בינה ובין נ', התיר במפורש העתקת מקום מגורים עד לרדיוס של שעה ממקום מגוריהם בXXX.
21. נ' ידע כי הקטין נולד לתוך תא משפחתי קיים, במסגרתו מנהלת היא זוגיות ארוכת שנים בת כ- 13 שנה עם ש' ובתה, כאשר שני הקטינים גדלים כאחים לכל דבר וענין. נ' גם ידע כי מתנהל מאבק בין ש' לר', ולא בכדי הסכים לאפשרות כי ייקבע שיהא עליהן לחזור למרכז.

22. נ' סירב לכל הצעה שהועלתה על ידה ועל ידי בית המשפט, לרבות הצעה להביא ולהחזיר את הקטין בימי המפגש שנקבעו; להרחיב את ימי השהות בתקופות החגים והחופשות; להוסיף מפגש לסוף שבוע נוסף, אחת לחודש (ובסה"כ: 3 סופ"ש מתוך 4 סופ"ש בחודש); להשכיר דירה גדולה יותר שבה יוקצה לו חדר ובו יוכל לשהות וללון עם הקטין; ליתן בידו מפתח תוך התחייבות לצאת מהדירה בשעות הביקור אחה"צ; להאריך את סוף השבוע מיום חמישי, ולממן את נסיעותיו. לטענתה הוא אף סירב לשתף פעולה בהליכי הגישור.
23. נ' אינו פוגש בקטין מעבר להסדרי השהות שנקבעו ואישר כי לעיתים קרובות מתקיימים הסדרי השהות בבית אמו ב-ZZZ, מרחק של כ-40 דקות מ-XXX. לפיכך אין כל בסיס לטענתו כי הנסיעות יפגעו בטובתו של הקטין.
24. המעבר נחוץ גם לצורך הטיפול בהוריה המתגוררים במרכז. אביה הנו אדם חולה מאוד הסובל ממחלה ניוונית חשוכת מרפא, סיעודי ומרותק לכיסא גלגלים.
- אמה אשר טיפלה באביה אינה מסוגלת עוד לטפל בו ונזקקת לטיפול פסיכיאטרי ותרופתי עקב התקפי חרדה חמורים מהם היא סובלת.
25. הקטינים חשופים לניכור סביבתי עקב המבנה המשפחתי הייחודי בו הם גדלים, והסביבה ב-XXX אינה מכילה שונות משפחתית שכזו.
26. האפשרויות לקידומה בדרום מבחינת מקצועית, בתחום ההייטק, הן מצומצמות, ואפשרות התעסוקה שלה ושל בת זוגה ישתפרו לאין ערוך ככל שתעבורנה להתגורר במרכז.
27. היא מודעת היטב לחשיבות הקשר בין הקטין ואביו והיא מעוניינת מאוד כי ימשיך להיות דמות משמעותית בחייו. היא מוכנה ליטול על עצמה נטל משמעותי בהבטחת הקשר בין בנה לאביו.

טענות האב בתמציתו:

28. לטענתו, התביעה הוגשה בחוסר תום לב וכל כולה נסובה על בסיס פסה"ד שניתן בעניינה של בת הזוג של האם, "ומשקלה כספי בלבד", במטרה להימנע מהחוב הכספי שהוטל במסגרתו.
29. התובענה נולדה רק בסמוך להליכים שהתנהלו בעניינה של ש' ולאחר שהתקבל תסקיר עו"ס בו הומלץ כי העתקת מקום מגורי הקטין תהא רק בכפוף להסכמת ההורה השני ובעקבות זאת רקמה ע' מזימה להגיש עדינה זו כפי שהצהירה בדיון בביהמ"ש המחוזי, תוך הסוואת המניע האמיתי בדמות בקשה "בהולה" עקב הידרדרות במצבו של אביה, ותוך שהוסתר קיומו של פסק הדין שניתן בעניינה של בת הזוג, ומבלי שעדכנה אותו על תוצאות ההליך בערעור שהוגש לביהמ"ש המחוזי.
30. בניגוד לנטען, הוא לא ידע שש' מנהלת מאבק משפטי בעניין חזרתן של ש' ובתה לאזור המרכז.
31. לשון הסכם ההורות אינה מלמדת כלל על הסכמה להעתקת מקום מגוריו של הקטין, אלא רק על מעברה של האם עצמה.
32. לסברתו, היענות לתביעה תגרום למידורו מחיי הקטין ולשינוי משמעותי במשמורת המשותפת ובהסדרי השהות עליהם הוסכם.
33. באשר לנימוק בדבר הצורך בטיפול בהוריה – טוען נ' כי נסיעות תכופות של פעמיים / שלוש למרכז יעקב אינן עולות בקנה אחד עם טובת הקטין, מה גם שמחקירת אמה של ע', עולה כי היא מעסיקה עובדת זרה במשך שעות רבות, כך שספק אם אכן הוריה זקוקים לסיועה.
34. לסברתו, אין דומה מרחק הנסיעה מ- Z ל- XXX למרחק הנסיעה מ-XXX למרכז.
35. באשר להצעתה להסעת הקטין בימי השהות שנקבעו – לסברתו ספק אם ע' תעמוד בנטל זה לאורך זמן (סעי' 68 לסיכומיו). מה גם שממילא, עפ"י הסכם ההורות, מחוייב ההורה שהעתיק את מקום מגוריו להביא את הקטין למקום מגורי ההורה השני למפגשים שנקבעו (ר' סעי' 23-סיפא). לטענתו, ניתן לשער כי לאחר שבוע היתה עותרת היא לשינוי ההסכמה (סעי' 73 לסיכומיו).
- באשר להצעתה לשכור עבורו דירה גדולה – הצעה זו הנה מגוחכת שעה שהוא ממילא יצטרך לנסוע למרכז בשעות השיא, הלוך ושוב, מה גם שהיא אינה מהססת מלהגיש כנגדו תלונות שווא על אלימות.

לאור התנהגותה, קיים חשש שתאשים אותו גם בגניבה ואף הבטחתה כי לא תהא נוכחת "כמוה כעורבא פרח" (סעיף 72 לסיכומי).
בנוסף, מעונין הוא לבלות עם בנו בנוכחות משפחתו וחבריו.

36. לעניין טענת ההומופוביה ב-XXX – לטענתו, התלונות מגיעות ברובן דווקא מאזור המרכז, כפי שעולה מהדיווחים באתר האגודה להטב"ית.

37. לעניין הקידום בעיסוקה- לא הוצגה כל הצעת עבודה קונקרטית כך שלא ניתן לבחון מה תהיינה שעות עבודתה ולא ברור הכיצד תוכל להשתלב בה, בהינתן כי יהא עליה למלא אחר התחייבויותיה להסעת הקטין אליו ותוך התחשבות בנסיעותיה התכופות להוריה ברי כי זה לא יעלה בקנה אחד עם טובת הקטין.

38. אי לכך, אף לא אחת מהסיבות שמנתה לצורך המעבר איננה לטובת הקטין אלא לטובתה האישית בלבד, תוך התעלמות מתנאי הסכם ההורות המשותפות.

39. לפיכך יש לסברתו לקבל את המלצות המומחה כמקובל בפסיקה ובייחוד שעה שזה לא זומן לחקירה על חוות דעתו.
מנגד אין בתסקיר העו"ס כל המלצה על איסור המעבר וכל שהומלץ הוא להפנות את הצדדים לגישור. הא ותו לא.

המסגרת הנורמטיבית

40. סעי' 15 לחוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות, התשכ"ה- 1962 (להלן: "החוק") מגדיר את אפוטרופסותם של ההורים ככוללת הזכות והחובה לדאוג לצרכי הקטין, וצמודה לה "הרשות להחזיק בקטין ולקבוע את מקום מגוריו".

סעי' 14 לחוק מבהיר כי ברירת המחדל בקביעת מקום מגורי קטין שהוריו חיים בנפרד הינה **הסכמת הוריו**, ובאין הסכמה, ביהמ"ש אמור להכריע לפי עקרון טובת הילד (סעי' 18, 24, 25 לחוק).

41. נקודת המוצא הינה איפוא בחינת השאלה האם אכן קיימת הסכמת ההורים לשינוי מקום מגורי הקטין, כטענת ע'.

רק אם יוכח כי חל שינוי נסיבות מהותי שלא נצפה קודם לכן, המביא לפגיעה קשה בטובת הקטין, יהא מקום לבחון את טובתו במנותק מההסכמה.

כן יהא עלי לקבוע האם חרף ההסכמה, יש מקום להתערבות שיפוטית לאור עקרון העל המנחה של טובת הילד וככל שכפות המאזניים תהיינה מעויינות, מוטה הכף לדרך שנראית

נכונה בעיני, ככזו שאינה פוגעת בטובת הקטין באופן חמור או באופן החמור פחות, בבחינת פתרון של "הרע במיעוטו".

אפנה עתה לבחינת סוגיית ההסכמה בהסכם ההורות.

42. בסעי' 23 להסכם, קבעו הצדדים כהאי ליסנא:
"ההורים מתחייבים לגור במרחק שלא עולה על שעת נסיעה זה מזה, כאשר מקום מגורים הנוכחי של ההורים הינו XXX, אלא אם הסכימו על כך אחרת. ההסכמה תינתן בכתב. מוסכם בין הצדדים כי העתקת מקום מגורי הילד (וזאת בשל העתקת מקום מגורי אחד ההורים) יהא בכפוף להסכמה של ההורה האחר ובהיעדר הסכמה, על ידי ערכאה משפטית מוסמכת ובכל מקרה הצד שהעתיק מקום מגוריו יהא מחויב להבטיח ולשמר קיומם של זמני השהות של הילד עם ההורה האחר ובכלל זה הבאת הילד למקום מגורי ההורה האחר או למצער לנקודת מפגש מוסכמת אחרת שתיקבע בין ההורים".
43. בפרוטוקול הדיון בו אושר ההסכם, הוסף: "באשר לאמור בסעי' 23 – הכוונה היא שעת נסיעה באוטו".
44. טוענת ע' כי הסכמה זו אשר באה לידי ביטוי בהסכם לו ניתן תוקף של פס"ד, מאשרת למעשה העתקת מקום מגורים לעיר אחרת עד לטווח נסיעה של 60 דקות מXXX, ללא כל תנאי מקדים.
לטענתה, עובר לחתימתם על ההסכם, הועברה טיוטת הסכם בין הצדדים בה צויין מרחק של עד 40 דקות נסיעה ולאחר דין ודברים ביניהם, הוסכם על מרחק של עד שעה נסיעה.
45. עוד לטענתה, עת נכרת הסכם ההורות, ידע נ' על המאבק המשפטי בין בת זוגה לבין אבי בתה של בת הזוג בעניין מעברן למרכז ועל האפשרות שתידרש לעבור יחד עמן לאזור המרכז כמשפחה גרעינית אחת. כן אין חולק כי ידע גם שהיא מנהלת זוגיות ארוכת שנים בת 13 שנים עם בת זוגה ש'.
מסיבה זו, עמדה על קיומה של תניה זו, כתנאי הכרחי לשכלולו של ההסכם, ולא בכדי הובהרה התנייה של קביעת מרחק נסיעה של 60 דקות **ברכב**, כפי שמשתקף בפרוט' הדיון אשר אישר את ההסכם.
46. נ', לעומת זאת, טוען כי ההסכמה ביחס למעבר לעיר אחרת עד שעה נסיעה מXXX הינה במתייחס לע' **עצמה** בלבד, אך באשר להעתקת מקום מגורי הקטין, הוסכם כי זו תהיה כפופה להסכמת הצדדים או עפ"י החלטה שיפוטית, כמובהר בסעיף גופו.

47. באשר לטענה כי ידע על האפשרות שתידרש לעבור למרכז יחד עם בת זוגה, טוען נ' כי הוא אמנם ידע על קיומם של הליכים בין ש' ור' ואולם לא ידע כלל על פרטי המאבק ולא ידע כלל על קיומו של פסק הדין, משום שזה ניתן רק כחצי שנה לאחר לידת י', ולאחר שנחתם הסכם ההורות השני.

דין והכרעה

48. אומר כבר עתה כי לא מצאתי לקבל את פרשנות נ' בדבר ייחוס ההסכמה הנטענת לע' בלבד, ללא הקטין עצמו. נכון אמנם כי ניסוחו של הסעיף איננו חד משמעי, שכן מחד ניתנה הסכמה למגורי ההורים במרחק של שעה נסיעה זה מזה אך לצד זאת, הוסף כי במקרה של העתקת מגורי הקטין- נדרשת הסכמה של ההורה השני או החלטה שיפוטית. אכן, בחלקו השני של הסעיף לא צויין לצידו כי נדרשת הסכמה או החלטה שיפוטית רק מקום בו עבר אחד ההורים להתגורר במקום המרוחק משעת נסיעה, ואולם, חרף אי הבהירות, לא מצאתי כל הגיון במתן הסכמה להיתר מעבר לאם בלבד. ברי כי לאם הזכות להתגורר בכל מקום בו חפצה ואין היא נדרשת להסכמת ההורה השני. רק כאשר חפצה היא לעבור להתגורר במקום אחר יחד עם קטין משותף, רק אז יש לבחון את כל ההשלכות הנובעות מכך, לרבות בחינת הסכמת ההורה השני.

49. יתר על כן, בחקירתו הודה נ' כי הוחלפה ביניהם טיוטת הסכם עובר לחתימה על ההסכם הסופי, ובעקבותיה שלח ביום 28.6.16 נוסח מתוקן בו כתב כי: "ההורים מתחייבים לגור במרחק שלא עולה על 40 דקות נסיעה זה מזה" (עמ' 76 לפרוט' מיום 2.11.20 ש' 33-30; עמ' 77 ש' 1, ש' 14-15 ור' גם עמ' 100 לפרוט', ש' 20 בו הודה כי בנוסח הראשון צויין המרחק של 40 דקות).

לטענת ע', לאחר שקיבלה את הטיוטה המתוקנת, שוחחה עם נ' ולאחר דין ודברים ביניהם הגיעו להסכמה המפורטת בהסכם בדבר מרחק של שעת נסיעה. חרף שהנוסח הסופי עליו חתם נ' אכן תואם גרסת ע', עמד הוא על כך שלא ניתנה הסכמה מצדו וכי זו נערכה ע"י ע' ובא- כוחה, עו"ד ד', מבלי שניתנה הסכמתו (ר' עמ' 77 לפרוט'). ברם, מעבר להיותה של טענה זו סתמית, שעה שאף לא עתר לביטול ההוראה בהסכם, הרי שיודגש כי עו"ד ד' ייצג את שני הצדדים ולא רק את ע' (ר' שם, בעמ' 26-27). בהמשך שינה גרסתו, ולטענתו אכן הוסכם על למרחק של 40 דק' אך עו"ד ד' טען בפניו שלא רושמים 40 דק' אלא רושמים עד שעה (עמ' 100, ש' 30). כשנשאל מדוע אם כן הסכים לשינוי, השיב שזאת על מנת שתהא בפניה אופציה לעבור אם תידרש לכך, אך זאת בלי הילד. משהתבקש להבהיר מדוע אם-כן הגביל את מעברה לשעה נסיעה בלבד ולא מעבר, השיב: 'לא יודע, עורך הדין הציע את זה, אנחנו חתמנו ... מודה, אני לא הבנתי אז הרבה סעיפים כמו

שאני מבין אותם היום... " (עמ' 101, ש' 16-1).

הנה כי כן, משתמע מעדותו כי הוא הסכים לתנייה זו אם כי, לטענתו, לא הבין אז את השלכתה.

עולה איפוא בוודאות כי הצדדים אכן ניהלו שיח בנוגע למרחק המוסכם ביניהם וברי כי כוונתם היתה ביחס למרחק המגורים בין שני הבתים בהם מתגורר הקטין המשותף, ולא רק למרחק מגורי האם ממקום מגורי האב, במנותק מהקטין, שהרי אין כל הגיון למשא ומתן בעניין המרחק ככל שזה נוגע רק למעברה של האם. מה גם, שלא סוכם כי במקרה דנן, תועבר משמורתו של הקטין להורה השני ומנגד, הוסכם כי על ההורה שהעתיק מקום מגוריו להביא את הקטין למקום מגורי ההורה השני למפגשים הקבועים.

50. לא מצאתי ליתן אמון בגרסת נ' שלפיה לא ידע כלל על תוכנו של המאבק בין ש' לר' ועל השלכתו על אפשרות המעבר של כל התא המשפחתי למרכז.

הוא הודה כי ידע על המאבק המשפטי בין ש' ור' (עמ' 79, ש' 34-33, עמ' 80 ש' 1). בהמשך אף פירט את תוכנו של אותו מאבק:

"יהיא [ע'] אמרה שש' עברה לXXX כי אמא שלה חולה והיא צריכה להישאר לטפל בה והאבא רוצה שהיא תחזור והיא לא מסכימה" (בעמ' 102 ש' 16-15). כן הודה כי ידע על קיום הליך משפטי בו דרש ר' להשיב את בתו למקום מגוריה במרכז (שם, בש' 25-19; עמ' 103 ש' 30-29). עורך הדין שייצג את ע' ונ' בהסכם ההורות הוא אותו עו"ד אשר ייצג את ש' בהליך המשפטי מול ר' (עמ' 92, ש' 32-30).

ואולם, לטענת נ' הוסיף עוה"ד את סעיף המרחק על מנת להבטיח את אפשרות ההעסקה למרכז ככל שיזכה ר' בתביעתו, מבלי ששיתף אותו בכוונתו זו ולשיטתו "הוא ייצג אותה כדי לקרב אותה לאזור המרכז ואצל ע', הוא כתב טווח של שעה, כדי שאם היא תפסיד אז הם יעברו" (עמ' 93, ש' 6-1).

מבלי להידרש לטענת הקונספירציה הנרמזת אשר נטענה ללא כל ביסוס, הרי שיש דווקא בגרסתו זו, כדי לחזק את הפרשנות הנטענת ע"י התובעת, שעה שזו אינה עולה בקנה אחד עם הפרשנות אותה ביקש הוא לייחס בדבר ההסכמה למעברה של ע' בלבד.

51. זאת ועוד: בסע' 118 לכתב הגנתו, כותב נ' כהאי לישנא:

"...הנתבע ידע כי לע' בת זוג ולה בת קטנה מהורות משותפת, לאור כך ביקש נ' לקבוע בהסכם כי ההורים מתחייבים לגור במרחק שעת נסיעה... נראה כי אילו ביקשה ע' להוסיף ולציין כי העתקת המגורים מוכפף להחלטת ביהמ"ש בתיק של ש', לא היה מסכים להורות משותפת עם ע'".

כשנשאל נ' בחקירתו האם מכאן משתמע כי ידע על אפשרות המעבר למרכז, השיב שוב: "ישע' תעבור, לא יי'".

לא ברור הכיצד תשובתו זו מתיישבת עם האמור בסיפא לסע' 118 לכתב הגנתו.

52. נ' גם אישר כי אמר לעו"ס אשר ערכה את התסקיר כי "ידע מראש על ההליך המשפטי המקביל ועל האפשרות שאולי תתקבל החלטה שיפוטית על מעברה של ש' למרכז הארץ" (עמ' 3 לתסקיר ור' הודאתו בעמ' 94 לפרוט' ש' 23-32 שם הודה כי אמר את הדברים בפני העו"ס)

53. העולה מן המקובץ:

שוכנעתי כי האב נתן הסכמתו למעבר האם והקטין למרחק של עד שעה נסיעה מהעיר XXX. אמנם, ניסוחו של הסעיף איננו חף מתהיות, ואולם, ככל שנפרש את חלקו השני באופן בו בכל מקרה של מעבר, גם למרחק של עד שעה נסיעה, תידרש הסכמה או החלטה שיפוטית, הרי שאין כל הגיון מדוע הוסף חלקו הראשון של הסעיף, בו ניתנה הסכמה על מרחק של שעה, היות וכאמור, אין כל מקום לדרישה של מתן הסכמה של הורה למעברו של ההורה האחר, ללא הקטין, מבלי שהוסדרה אחזקתו של הקטין במקרה שכזה. ע' אמנם לא ידעה ליתן הסבר מתאים ולא הבהירה מדוע לא סוייגה דרישה זו רק מקום בו המעבר עולה על המרחק המוסכם ואולם, אין בכך כדי לפגום במסקנתי האמורה, לנוכח כל הנימוקים שפורטו לעיל.

היות וע' הבהירה מפורשות כי עתירתה הינה למעבר לעיר המרוחקת עד שעה נסיעה מXXX, כגון: ראשון לציון, רחובות (ר' עמ' 1 לפרוט' מיום 27.8.18, ש' 5-6), הרי שדי בקביעתי דנן כדי להתיר את מעברה.

54. המחוקק כאמור מנחה את ביהמ"ש, בהתאם להוראות החוק, לבחון כענין מקדמי האם

קיימת הסכמה בין ההורים לעניין מעברו של קטין.

על החשיבות שיש להעניק לכיבוד הסכמים בין ההורים ולהגנה על אינטרס הוודאות וההסתמכות, אין צורך להכביר במילים.

אין חולק כי יש בסיום הסכסוך בין ההורים באמצעות הסכם, לו ניתן תוקף של פס"ד, כדי ליצור יציבות ובהירות, וכדי ליצור ציפייה סבירה אצל כל אחד מההורים כי לא ייעשה שינוי אלא באופן המוסכם על ידם.

בענייננו, ההסכם בין ההורים נעשה במסגרת הליך של-כולו נוגע לקטין.

טובת הילד למעשה כבר נקבעה באותן הסכמות נשוא ההסכם, כפי שההורים ראו אותה בשעתו.

הוכח גם, כפי שפירטתי לעיל, כי במסגרת ההסכם נלקחה בחשבון האפשרות של שינוי

נסיבות עקב הצורך במעברה של האם עם בת זוגה.

בהעדר הוכחת שינוי נסיות מהותי, ספק אם יש מקום להמשך דיון ביתר הטענות שהועלו. ברם, לא אעשה את מלאכתי קלה ואדרש לטענת האב בדבר החשש למידורו מחיי הקטין ולפגיעה חמורה בזכותו כמשמורן משותף, אך יובהר כי הנטל להוכחת טענתו מוטל עליו, היות ועותר הוא לסטות מההסכם עליו חתם (ר' והשווה תמ"ש ת"א 39525-10-15 ר.א. נ' א.ר. 2.2.16).

55. אמת המידה המנחה את ביהמ"ש בבואו להכריע בענייני משמורת ובכלל זה קביעת מקום מגוריו הינה תמיד טובת הילד.

עקרון טובת הילד הוא עקרון על, החולש על כל ענין אחר שביחסי הורים וילדים ויוצק את תוכנו הקונקרטי בהתאם למצב הנתון בכל מקרה ומקרה. (בע"מ 10060/07 פלונית נ' פלוני 2.10.08).

56. בחינת טובתו של הילד מבוצעת לאחר בחינת יכולתו של הקטין לערוך את המעבר ולאחר מכן בחינת השאלה האם יש עצם המעבר עלול לגרום לניתוק או לפגיעה בקשר עם ההורה השני (עמ"ש 34332-08-19).

לצד זאת, נקבע בפסיקה כי גם לרווחתו של ההורה המשמורן והשפעתו על רווחתו של הקטין עצמו, יש ליתן משקל כשמנגד קיימת גם זכותו של ההורה השני לשמור על קשר רציף עם ילדו (בע"מ 27/06 פלוני נ' פלונית- 1.5.06 ; עמ"ש 9963-06-11 פלונית נ' אלמוני 10.8.11).

57. לאחר ששמעתי את הצדדים לפניי, עיינתי במכלול המצוי בתיק, ובחנתי את השיקולים הרלבנטיים בנסיבות המקרה שלפניי, הגעתי לכלל מסקנה כי יש להתיר לע' להעתיק את מקום מגוריה עם הקטין. חרף העובדה שעסקינן בהורים המקיימים הורות משותפת וקשר משמעותי עם הקטין, לא ניתן להתעלם מקיומו של התא המשפחתי הנוסף אליו נולד הקטין ולקשר המיטיב שלו עם בת זוגה של אימו ובתה, כשמנגד, לא שוכנעתי כי אין ביכולתה של האם לשמור על קשר בין הקטין לבין אביו ושוכנעתי בנכונותה לסייע בקיומו של הקשר, וזאת, מעבר לטעמים הנוגעים להתחייבות עפ"י ההסכם.

להלן אפרט נימוקיי.

רצון האם למעבר:

58. ע' נימקה את בקשתה לאשר מעברו של הקטין בכך שברצונה לסייע בטיפול בהוריה; ברצונה לזכות בקידום מקצועי, ובמציאת חלופות עבודה מתאימות עבור בת זוגה. כן נימקה רצונה במעבר עקב ניכור סביבתי היות ולטענתה, הסביבה בXXX איננה סובלנית למבנה המשפחתי הייחודי אותו היא מנהלת. עם זאת דומה, כי הטעם העיקרי נעוץ בנחיצות המעבר של בת הזוג, לאור תוצאות ההליכים בעניינה.
59. מעבר לכך כי הנימוקים האחרים לא בוססו בראיות כדבעי, ומבלי להקל ראש באותם נימוקים, סבורני כי את המשקל העיקרי לבחינת סוגיית המעבר יש לבסס על נימוק אחרון זה.
- בעניין זה, אכן צודק נ' כי מן הראוי היה שתשים "האצבע" על הצידוק לאשורו ולא להסתיר את המניע האמיתי לרצונה למעבר, עת זה התגלה רק במסגרת תגובתו לבקשה "הבהולה" והועלה בשפה רפה במסגרת תביעתה.
- כן תמוה מדוע הבהירה למומחה אשר מונה ע"י ביהמ"ש כי אין בנימוק זה כדי להוות הצידוק העיקרי למעבר (ר' עמ' 6 לחו"הד) שעה שאת עיקר יהבה הטילה היא על טעם זה, כפי שבא לידי ביטוי בעדותה הראשית ובחקירות הצדדים על משמעות פסק דינו של ביהמ"ש המחוזי בערעור.
60. יהא המניע אשר יהא, גישת הפסיקה היא כי אין מקום לבחון האם קיים צידוק למעבר והאם התנהגות האם נאותה (בע"מ XXX) 119/08 פלוני נ' פלונית).
- זכותו של כל הורה משמורן לקבוע את מהלך חייו או לבחור בדרך חדשה ושאלת ההכרח במעבר כלל אינה רלבנטית. אלא שכל אלה כפופים לעקרון טובת הקטין ובלבד שלא יהא במעבר כדי לגרום לניתוק או לפגיעה בקשר עם ההורה השני (רמ"ש 799-09-18 ש.א. נ' ח.א – 5.11.18).
- השאלה היא מה טובתו של הקטין במצב שנוצר כאשר האם מבקשת לעבור ואין לבדוק האם יש צידוק בעמדתה.
61. האם הוכח כטענת נ' כי המעבר יגרום לניתוק או לפגיעה מהותית בינו לבין הקטין?

חו"ד המומחה

62. חוות דעת המומחה הוגשה ביום 26.11.18.
- המומחה סבור כי המרחק הפיזי יפחית בהכרח מנוכחות האב בחיי הקטין, שכן לשיטתו, הורות משותפת אינה באה לידי ביטוי רק בהסדרי השהות אלא גם במעורבות כוללת בחיי הקטין, כגון: השתתפות באסיפת הורים, באירועים בביה"ס, בהסעה לחוגים, בבדיקות ובטיפולים רפואיים וכיו"ב... כל אלה, לסברתו, "יורשים גמישות וזמינות שללא ספק אפשריות כשגרים בסמיכות".
63. עוד לטענתו, נסיעה של קטין עד שעה איננה לטובתו. מנסיונו "לטווח ארוך", הדבר יביא לשחיקה ולהתנגדות מצד הקטין במיוחד עת יגיע לגיל הבגרות.
64. לסברתו, נכון אמנם שיש להתחשב בהשפעת רווחתה הרגשית של האם על הקטין, ככל שתחוש כלואה במקום בו מתקשה לחיות, בו חשה דחייה חברתית, ובהעדר יכולת להתקדם בעבודתה ועת חשה שהנסיעות שוחקות את בת זוגה, אך כנגד זה יש להתחשב גם בתסכולו של האב באם יאלץ לנסוע לעתים תכופות למרחקים ולתחושת המרירות שעלול לחוש הוא ב"חוויה שרימו אותו", ואולם, הדברים היו ידועים לאם וצפויים מראש, מדוע על האב "לשלם על כך מחיר כבד שהוא בעצם גם על חשבון י" שיהיה לו "פחות" אבא?"
65. לנוכח כל האמור, מסקנת המומחה היא כי על הצדדים לגור בסמיכות זה לזו, ובשלב זה, בXXX, אלא אם כן תהא הסכמה של שני הצדדים להתגורר בעיר אחרת.

תסקיר העו"ס

66. תסקיר העו"ס הוגש ביום 8.4.19.
- לסברתה, בולט בחוות דעת המומחה העדר התייחסות להליך המשפטי המקביל בו נפסק כי ש' להעתיק מקום מגוריה יחד עם בתה למרכז.
- לסברתה, יש לבחון את התמונה המשפחתית הכוללת שלפיה הקטין גדל לא רק בתא המשפחתי של שני הוריו הביולוגיים אלא שמתגורר עמו, תא משפחתי נוסף הכולל גם את בת הזוג של האם ואחותו הפסיכולוגית כשביניהם מתקיימת דינמיקה משפחתית משמעותית.
- העו"ס מטעימה כי הקטין נולד לתוך המבנה המשפחתי הקיים, בידיעה ברורה מראש של שני הוריו והסכמתם לקיום שני התאים המשפחתיים במקביל.

לסברתה, אין לקבל את עמדת האב בדבר העדר הצורך בהתחשבות בשי' ובבתה היות ואין צד להליך ואין חלק משמעותי בחייו של בנו. לקטין הצורך הנפשי הבסיסי לקשר רציף עם שני הוריו הביולוגיים אך גם המשך קיום קשר רציף עם שתי הנשים עמן גדל (המכונות בפייה "האמהות") ואחותו הפסיכולוגית, שאינו פחות משמעותי מהתא המשפחתי הגרעיני.

העו"ס המליצה להפנות את שני הזוגות להליך גישור בראייה מערכתית כוללת, המלצה, אשר למרבה הצער, לא צלחה, כאמור.

67. הלכה פסוקה היא כי ביהמ"ש יאמץ ממצאיו של מומחה אלא אם כן נראית סיבה בולטת לעין שלא לעשות כן.

עם זאת נפסק כי אין ביהמ"ש משמש כחותמת גומי לקביעת המומחה ואין שיקול דעתו של המומחה מחליף ומאיין שיקול דעת בית המשפט. עד מומחה כמוהו ככל עד, שקילת אמינותו מסורה לביהמ"ש ואין בעובדת היותו מומחה כדי להגביל שיקול דעתו של ביהמ"ש. (ר' למשל בע"מ 27/07 פלוני נ' פלונית – 1.5.06, ע"א 3056/99 רועי שטרן נ' המרכז הרפואי ע"ש חיים שיבא, פ"ד נו (2) 936. באשר להכרעה הנותרת בידי בית המשפט, ר' גם ע"א 821/88 א. לוי קבלני בניין בע"מ נ' שמי את סמי אבו, פ"ד מד (2) 771).

68. מקריאת התסקיר וחווה"ד ניתן ללמוד כי שני ההורים הינם הורים מיטיבים הדואגים לקטין וממלאים את צרכיו וכי שני ההורים מעוניינים להמשיך ולקחת חלק משמעותי בחייו. ברם, עם זאת כאמור, לא ניתן להתעלם מחשיבות המשך מגוריה של האם עם בת זוגה, כמו גם מהמשך מגורי הקטין עם אותן הנפשות עמן התגורר מיום לידתו והשפעת ניתוקו ממי מהם.

בכך אכן צודקת העו"ס כי אין בחווה"ד כל ביטוי לתא המשפחתי הכולל ולהשלכת המעבר של בת הזוג ובתה על טובתו של הקטין- ככל שיוותר פסק הדין של ביהמ"ש לענייני משפחה על כנו.

אין חולק כי לכל אחד מההורים משפחה מורחבת ולקטין קשר משמעותי מיטיב עם כל אחד מהוריו ועם כל אחת ממשפחות המוצא, ואולם אין להתעלם כי הקטין נולד לתוך מערכת משפחתית מורכבת, שכל כולה מהווה תא משפחתי אחד. מבחינת המומחה, מגורי ההורים בסמיכות זו לזו הם מהות העניין ולא מקום המגורים עצמו. ברי כל שינוי במקום מגורי הקטין אינו לטובתו, שאם לא כן, לעולם לא יותר שינוי מקום מגורים. הבחינה אם כן, אינה סביב השאלה האם שינוי מקום המגורים הינו לטובת הקטין עצמו (ובהנחה שיוכל להכיל את המעבר- ודומה כי על כך אין חולק לנוכח גילו הרך). לא אחת נפסק כי שקילת טובת הילדים שהוריהם נפרדו, אינה אלא תפיסת ה"רע במיעוטו" (ר' רע"א

4575/60 **פלונית נ' אלמוני**, פ"ד נה (2) 321). השאלה אותה יש לבחון הינה איפוא: מהי טובת הקטין במצב בו האם מבקשת לעבור ובהנחה שלא ניתן לחייבה אחרת. האם היא במעבר זה כדי לגרום לניתוק או לפגיעה ממשית במקומו של האב בחיי הקטין? בשאלה זו לא ניתנה כל התייחסות ממשית באף אחת מחוות הדעת, אם כי, פורטו בהן הצעותיה של האם- להן סירב האב.

69. בנסיבות המקרה שלפניי, דומני כי ניתוקו של הקטין מבת הזוג של אימו, כמו גם מבתה, שאליהן הורגל מאז יום היוולדו, אינה עולה בקנה אחד עם טובתו. זכותו של הקטין ליציבות בחייו ולהמשך קשר רציף וקבוע עם אותן הדמויות המשמעותיות בחייו שליווהו מיום לידתו. המעבר של אימו עם בת זוגה ובתה, יחד עמו, לא יהווה שינוי כה מהותי בחייו שעה שהסדרי השהות עם אביו נותרים על כנם ואולי אף יורחבו ככל שהאב יקבל אחת מהצעות האם. לא ניתן להתעלם גם מרווחתה של האם, משקלה והשפעתה על רווחתו של הקטין עצמו, במצב בו מחוייבת בת זוגה להעתיק מקום מגוריה למרכז (השוו: עמ"ש (נצ') 9963-06-11 **פלונית נ' אלמוני**, 10.8.11).

70. בנדון, לא מצאתי לקבל את טענת האב כי המניע למעבר הינו כספי בלבד לאור החיוב בהוצאות עליו הורה ביהמ"ש בפ"ת במידה ושי' לא תעמוד בהוראת החזרה למרכז. ראשית, לא ניתן לזלזל בגובה החיוב הנטען, משהמדובר בחיוב בסכום בלתי מבוטל של 4,400 ש"ח לחודש. מעבר לכך, ברי כי אין המדובר בפתרון של "קבע" בו תישא שי' בחיוב כספי כנגד הפרה ממושכת של הצו השיפוטי ויש ור' יפנה לכפות חיוב זה באמצעים אחרים דרסטיים יותר. אף טענת נ' כי פסה"ד של הערעור הותיר למעשה את המצב הקיים על כנו אינה מקובלת עלי. ביהמ"ש המחוזי לא ביטל בסופו של יום את פסק דינו של ביהמ"ש בפ"ת ופסק הדין נותר על כנו. יש והסכמת ר' שניתנה בערעור אכן ניתנה באופן זמני עד להכרעה בתביעה זו- כטענת ע' וכטענת שי' בעדותה בפני (עמ' 27 לפרוט').

71. מכלל הראיות אשר הובאו לפניי, שוכנעתי כי אין כל יסוד של ממש לחששות הנטענים של האב לפיהם מעברה של האם עם הקטין למרכז יפגע קשות בקשר בינו לבין בנו. שוכנעתי כי האם לא תחבל באפשרות האב להמשיך ולבסס קשר מיטיב שוטף ואוהב עם בנו. האם רואה חשיבות רבה למקומו של האב בחיי הקטין ומביעה רצון ממשי ליטול חלק פעיל לצורך קיום המשך המפגשים בין האב לבין הקטינים, עפ"י כל אחת מהצעותיה כפי שפורטו לעיל. בניגוד לנטען, האם אינה מתנערת מאחריות לשמירה על קשר תקין ורציף בין האב לבין הקטין ולא מצאתי כל ביטוי להעדר מחוייבותה לאפשר יישום הורותו של האב במלוואה. האם הבהירה כי אם יותר המעבר היא תפעל באופן אקטיבי ליישומם של זמני השהות שנקבעו עם האב. לא התרשמתי כי עסקינן באמירות מן הפה אל החוץ בלבד. דווקא בסירובו לכל אחת מהצעותיה יש כדי לבטא העדר רצון לשיתוף באחריות ההורית. מחקירתה של האם ניתן ללמוד על גמישות ועידוד מצדה לקשר בין האב לקטין ועל נכונות

להסיע את הקטין לבית האב ולא הובאה לפני כל ראייה לסתור.

אין גם לשכוח כי בסופו של יום המרחק שבין XXX למרכז הארץ, מרחק של שעה נסיעה, מאפשר- גם אם לא בנוחות לה רגילים ההורים עד כה- קשר שוטף וזמין, ואין מדובר במרחק אשר כשלעצמו טומן בחובו פוטנציאל לניתוק הקשר. בנוסף, היות והאם תחוייב בהסעת הקטין עפ"י הוראות ההסכם ולא ישונו הסדרי השהות מאותה מתכונת הנהוגה כיום, הרי שיש בהסדרים אלה כדי לאפשר קשר משמעותי בין האב לקטין, וכך יישמר איזון בין זכויותיו של כל אחד מההורים.

אינני סבורה כי עצם המרחק בנדוננו צריך לגרום להפרדה בין האב לבנו, מה גם, שאין להתעלם מהעובדה כי הצדדים לקחו בחשבון את האפשרות לשינוי נסיבות- כפי שזה בא לידי ביטוי בהסכם ההורות כאמור- ועל כן הנטייה בנסיבות דנן, היא להטות את הכף לטובת האם.

ודוקו: בבע"מ 2070/13 נתן ביהמ"ש משקל גבוה לתניה המאפשרת הגירה לחו"ל, עם סיכון של נתק ממשי. מקל וחומר עת עסקינן בתניית מעבר של שעת נסיעה בלבד והמוטל על הכף אינו בגדר ניתוק מוחלט או סכנה לניתוק בין האב לבנו.

72. באשר לנטל ההסעות הכרוך בקיום הסכמי השהות- אכן הנסיעות התכופות בין שתי הערים מטילות על הקטין בהכרח מעמסה משמעותית, אך עם זאת, אין כאמור המדובר במרחק רב באופן משמעותי, שכן עסקינן בהעתקת מקום מגורים בתוך גבולות המדינה, במרחק נסיעה סביר ברכב, ובהביאי בחשבון את העובדה שהאב עצמו מודה כי מרבה להסתייע בהוריו המתגוררים ב-Z- מרחק של כ-40 דק' נסיעה מXXX, מדובר איפוא בנטל שההורים וגם הקטין יוכלו לעמוד בו.

סוף דבר

73. בסיכומם של דברים, ממכלול הטעמים המפורטים לעיל ובמאזן השיקולים שעלי לשקול, בגדר ה"רע במיעוטו", אני מתירה את מעבר הקטין עם אימו למרכז הארץ, לאזור שלא יעלה על שעת נסיעה, ברכב. על מנת שניתן יהא להיערך כדבעי לקראת שנה"ל הבאה, הנני מוצאת להתיר את המעבר מיום 1.8.21.

74. הסדרי השהות בין כל אחד מההורים לבין הקטין ימשיכו להתקיים כפי מתכונתם כיום, בהתאם להסכם ההורות. היות והאם התחייבה עפ"י ההסכם, להביא את הקטין לאביו, בימי המפגש, הרי שעליה לכבד את התחייבותה. ככל שהאב יקבל הצעת האם ללון בביתה או לשהות בביתה אחה"צ – כהצעתה- עליו להודיע על כך תוך 10 ימים מיום מתן פסק דיני.

75. חלוקת זמני השהות בתקופת החופש הגדול תיעשה בצורה לא שיוויונית לטובת האב- ובלבד שיודיע תוך 20 יום כי מסכים להצעה זו. היה ויודיע האב כי איננו בוחר באפשרות זו- יהיו הסדרי השהות בתקופת החופש הגדול בהתאם להסדרים הקבועים בהסכם ההורות. היה וייתן הסכמתו- יגיעו הצדדים להבנות או לחילופין, תוסמך העו"ס לס"ד לפעול בהתאם להנחייתי זאת, ע"פ שיקול דעתה.

בכל הנוגע ליישומם של זמני השהות, ככל שתתעורר מחלוקת בין הצדדים, מתחייבים הם בשלב ראשון ובטרם פנייה לערכאות, לפנות תחילה לתיאום הורי, כאשר בעלות התיאום יישא ההורה הפונה.

76. בנסיבות העניין, ע"מ שלא להסלים את היחסים בין הצדדים ובתקווה כי ישכילו להגיע להבנות שיטיבו עם בנם, לא מצאת ליתן צו להוצאות הנני מאחלת לצדדים כי ייתנו ביטוי לכבוד הדדי כשטובת הקטין לנגד עיניהם.

המז' תשלח את פסה"ד לצדדים ולבאי-כוחם.
בזאת מסתיימים ההליכים בתובענה זו.

ניתנה היום, י"ג סיוון תשפ"א, 24 מאי 2021, בהעדר הצדדים.

רות אטדגי-פריאנטה, שופטת בכירה